

„Foreløbig har Signe opbevaret begge Dele,“ vedblev han. „Vi troede dig som sagt i Udlandet. Nu veed jeg ikke, om du maaske selv vil afhente dem. Du vil jo i disse Dage træffe os alle samlede. Ogsaa Ingrid og Thomas er kommen hertil for at være med at lægge Moder i Kiste. Iøvrigt skal Moder naturligvis begraves ovre ved Siden af Fader. Det er Meningen, at hun skal føres derover med et Skib, der gaar herfra imorgen Eftermiddag. Forinden vil vi saa affholde en lille Familiehøjtidelighed derhjemme omkring Kisten, og nu, da vi veed, at du er her i Byen, vilde det jo gøre os ondt, om vi skulde savne dig ogsaa ved denne Lejlighed, — det kan jeg her trøstigt sige paa alles Vegne. Om Aftenen rejser vi saa alle dertil over Land — med Jernbanen; det har Moder bestemt saadan af Hensyn til Signe og Ingrid, som ikke taaler Sørejsen, og hun har villet, at vi alle skulde være samlede. Vi kommer jo ogsaa paa den Maade saa tidligt derover, at vi kan være tilstede ved Modtagelsen af Moders Lig og desuden træffe alle nødvendige Forberedelser til Jordfæstelsen. Kisten føres saa direkte fra Skibet ud til Kapellet, hvorfra Begravelsen foregaar Dagen efter i al Stillehed. Det er altsammen, som Moder udtrykkeligt har ønsket det.“

Per sagde ingenting. Heller ikke røbede hans Mine noget om, hvad der i dette Øjeblik bevægede sig i ham.

Da han lidt efter gjorde Forberedelser til at gaa, spurgte Eberhard, næsten mildt:

„Hvorledes har du det selv? Er det din Hensigt nu at blive her i Landet?“

„Nej. Jeg rejser om kort Tid til Amerika. Jeg har noget at udrette derovre. Forresten skal jeg forinden have Bryllup. Som du jo veed, er jeg forlovet med en Datter af Philip Salomon.“

Nu var det Eberhard, der ikke svarede. Han tog pludselig Øjnene til sig, efter at de uvilkaarlig paany havde søgt Diamantknapperne i Pers Skjortebryst.

Per stod op.

„Jeg fik ikke sagt dig,“ sagde Eberhard med fornyet Selvovervindelse, „at den lille Mindefest, jeg talte om, har vi fast-